

De Fontibus Salvatoris

Informácie z duchovného Centra Salvator v Bratislave

Si na mojej ceste voda alebo smäd?

Pýta sa v jednom svojom verši španielsky básnik Antonio Machado. Iný básnik, tentoraz český, Jan Skácel, si práve túto vetu zvolil za motto jednej zo svojich zbierok.

Jana Skácela zvykli nazývať básnikom ticha. Ale nemenej blízky mu bol aj smútok, ľútosť, krása a vrúcnosť. Jan Skácel bol ateista. Presný dôvod nepoznám, ale mám sklon myslieť si, že na tom mala podiel jeho veľká citlivosť voči bolesti a pominuteľnosti sveta. To viditeľné, zjavne a nepopierateľne živé, trpiace a smrteľné ho samo o sebe naplňalo takou bázňou a nehou; tak vytrvalo naň hľadel, a tak vytrvalo sa ho dotýkal, že na večnosť (či Božiu útechu) akoby v ňom už nezostal priestor. Nepočítal s inou dimenziou. Počítal len s prachom. A ten prach v ňom budil nesmierny smäd. Túžbu, ktorú nemal čím hasiť, len rozniecovať. Smäd, ktorému chýbala voda.

My, kresťania, by sme Skácelovi, samozrejme, vedeli poradiť, kde tú vodu hľadať. Boh je predsa vodou na každý, aj ten najhlbší smäd. A prach, to je len prechodný stav. Smrť, po ktorej prichádza zmŕtvychvstanie.

Vstúpili sme do obdobia, ktoré je presne o tomto. A vstúpili sme doň so znamením popola na čele. Na čo nás má ten popol upomínať? Áno, na smrteľnosť. Na to, že v konečnom dôsledku nič nemáme a o nič sa v sebe nemôžeme oprieť. Snáď len o to jediné. O to, o čo sa opieral aj Skácel. O náš smäd.

Zabudnime na chvíľu na večnosť, zabudnime na chvíľu na zmŕtvychvstanie. Umožnime našej mysli a srdcu, aby sa zbavili nánosov vyvetraných náboženských predstáv. Precíťme naplno váhu našej smrteľnosti; smrteľnosti našich blízkych; pominuteľnosti všetkého, čo sa zrodilo a žije. Očistíme ten prastarý smäd v nás.

Nepochybujem, že Boh chce byť na našej ceste práve vodou. Nepochybujem, že na Veľkonočnú nedeľu k nám prichádza práve takto: ako živá voda.

No ako budeme piť bez smädu?

***Iveta Grznárová**

„Nikdy neodkladajte dobré diela, ani tie najmenšie, s myšlienkou, že inokedy urobíme čosi väčšie. Lebo nepriateľ nás veľmi často pokúša pohrdať prítomnými vecami tým, že nám predkladá vidinu dokonalejších budúcich vecí. Nepriateľ obyčajne tých, čo sú na púšti, vábi, aby sa stýkali s blíznymi, a tých, čo pomáhajú blíznym, pokúša, aby hľadali dokonalosť v samote. Tak nás klame tým, čo je vzdialené, aby nám prekazil vykonať to, čo je pri nás.“

Sv. Ignác z Loyoly

Vnútorňý prameň

Modlitba je jedným z nástrojov duchovného života, no pritom sa v súčasnosti môžeme stretnúť s množstvom nedostatkov v jej chápaní. Moderný kresťan by mal vedieť, čo je modlitba, aké druhy modlitby by mohol skúsiť, ale predovšetkým by sa mal „vedieť“ modliť. Orientáciou na ceste hľadania modlitby chce byť aj druhá časť nášho seriálu...

Pôstne obdobie nám viac ponúka slová, ako *obrátene*, *askéza*, *púšť*, *pokúšanie na púšti*... A **obrátene** je to slovo, o ktoré ide aj v duchovných cvičeniach. Tým sa nemyslí na povrchné preprogramovanie, ktoré môže spôsobiť vážne škody. Ide tu o skutočnú askézu, o očistenie nevedomých motívov a hľadanie cesty k nástrojom, a tým je aj vnútorná modlitba. Teda cesta obrátene alebo vnútorného uzdravenia a premeny sa začína modlitbou a jej pravidelným praktizovaním. Ak rozprávame o meditácii, nechceme ju vnímať ako rozvíjanie koncentrácie, ale ako cestu očisťovania a uzdravovania nevedomia, ide tu o „súhlas, aby v nás Boh konal“.

Ako to robiť dnes, keď existuje toľko povznášajúcich kníh a duchovných diel?

V súčasnosti je v ponuke mnoho exercícií, duchovných obnov, prednášok, množstvo podnetov v rozhlase a v televízii ... Ale otázka je, či sa cez to všetko nestráca podstatná skúsenosť, ktorá bola pre otcov púšte a ich spiritualitu rozhodujúca. Otcovia púšte neponúkajú žiadnu vedeckú asketiku, nedávajú žiadnu povznášajúcu literatúru s múdrymi výrokmi a nábožnými meditáciami, ale sa konkrétne a prakticky zacvičujú do novej cesty viery a toto „zacvičovanie sa“ volajú otcovia púšte „askéza“.

Mnísi odchádzali do púšte a kládli si otázku: „*Ako budem zachránený?*“ Ona vtedy u ľudí spôsobila prebudenie sa z ich doterajšieho života, vydali sa na dlhú cestu hľadania a skúšania. Ich otázku nemohli zodpovedať žiadne knihy, nenašli ju zodpovedanú ani v žiadnom cirkevnom vyhlásení, oni sami sa museli vydať na cestu viery.

Začiatkom cesty viery je „odchod“. Prvým krôčikom je už to, ak v sebe vnímame potrebu po vyslobodení. Ak by už v sebe človek nepociťoval viac svoje vlastné otroctvo, ak si už navykol na cestu smrti a neslobody, k tomu píše Martin Buber: „*Vlastným exilom Izraelitov v Egypte bolo to, že sa ho naučili znášať.*“ Egypt je niečo, čo nás nenechá žiť a čo nás vážni v krajine smrti.

Starí mníšski otcovia spoznali otroctvo ľudí; spoznali ho v centre sveta, v spoločnosti, v „dobrom živote“, v dobrom postavení a tak kladú otázku: „*Ako budem zachránený?*“

Mníšski otcovia si túto otázku dávajú na základe nejakej skúsenosti. A aká je to skúsenosť?

V evanjeliách čítame, že človek často nie je zdravý, ale chorý a zakúša, ako sa ho táto choroba dotýka: je nemý, lebo nemôže rozprávať, nepočuje, lebo je hluchý, nemôže

chodiť, lebo je ochrnutý, nemôže slobodne žiť, lebo je posadnutý, zajatý cudzími silami a mocnosťami, nežije, ale je mŕtvý.

Choroba teda patrí k ľuďom a Ježiš ich prijíma so všetkými ich chorobami; choroba patrí do procesu človeka, ktorý predstúpi pred Syna človeka a očakáva od neho spasu.

Ale človek nie je iba fyzicky, ale aj psychicky chorý. Toto opisuje Sväté písmo, že bol démonmi sužovaný a že Ježišovým učeníkom bola udelená sila, aby démonov vyhánali. Aj ja potrebujem pomoc Ježiša. Pre farizejov existujú poriadni a zlí ľudia, ale evanjelium ukazuje na nový pohľad na človeka – ten, kto zhrešil, bude z choroby pozdvižený zdravím nového života. Otcovia púšte vedeli o „chorobe“ človeka, ale predovšetkým oni seba samých zakúsili ako „chorých“. Tak sa pýtajú: „*Ako môžem byť zachránený?*“

Podľa názoru otcov púšte sa choroba človeka prejavuje predovšetkým ako choroba slova. Slabý a chorý človek je v kontakte so slovom, ale nevie ho správne použiť. Preto aby si tento dar správne uvedomili, mnisi mlčia. Tak začínajú cestu nového života *mlčaním*.

Tu sa späť dostávame k myšlienke ticha a púšte, prečo vyhľadávame ticho. Hľadanie po vonkajšom pokoji a mlčaní nie je samoúčelné, nie to je samotným cieľom, ale žiada sa

zmena miesta. Musím odísť, a tiež musím nechať odísť seba; iba tak bude vonkajší odchod zároveň aj vnútorným odchodom. Jeden moderný autor to vyjadruje slovami: „*Ak ide o Božiu vec, nemusí si človek rozbiť hlavu, ale zlomiť si srdce.*“

Cesta mlčania bola pre otcov púšte rozhodujúca, no kto sa vydá na púšť, môže ešte svojím srdcom ostať v meste, ako aj naopak, niekto môže žiť v meste, napriek tomu vo svojom srdci nájde pravý pokoj a pravý mier. Nie vonkajší, ale vnútorný postoj hovorí o tom, či je niekto mlčiaci človek a „odídenny“.

Pôstne obdobie hovorí aj o tom, že púšť je aj miestom pokušenia. Otcovia púšte hovoria, že mních nezakúša svet „vonku“, ale zakúša ho v sebe samom. Pre mníšskych otcov je život na púšti ako služba vo svete, ale pre nich to znamená, že „svet“ už nie je niečo, čo môžeme zakúsiť vonku, alebo to, čo je prijaté do ich duchovného života, ale je to „svet“, ktorý je zažívaný ako niečo, čo žije v nich a čo ich samých „obrátí“ k viere.

No a v žiadnom prípade v popredí asketického úsilia nestojí boj s démonmi, ale láska ku Kristovi. Teda nejde o pohrdanie svetom, ale o lásku ku Kristovi;

***sestra Gracia Kováčová**

Zoči-voči väzňom sa pýtam sám seba, či som iný

**Nachádzame sa na prahu pôstu, ktorého súčasťou je aj kajúcnosť. Tá je veľkou duchovnou výzvou aj pre ľudí, s ktorými pracujete: pre odsúdených. Čo znamená pôst a kajúcnosť pre vás ako väzenského kňaza?*

Ja osobne ich vnímam cez slová modlitby sv. Efréma: „Pane a Vládca môjho života, zažeň odo mňa ducha lenivosti, nedbalosti, lakomstva a prázdnych rečí. Udeľ mi, svojmu nehodnému služobníkovi, ducha čistoty, pokory, trpezlivosti a lásky. Áno, Pane a Vládca, daj, aby som poznal svoje hriechy a neodsudzoval svojho brata, lebo ty si zvelebený naveky ...“ Odsúdení berú pôst tak, ako aj veriaci v civilných farnostiach: myslia si, že je to najmä čas, počas ktorého nejedávame mäso a zdržiavame sa zábavy. A práve tu je priestor na prehĺbenie pôstu, aby sme pochopili, že zdržanlivosť od jedla nie je cieľ, ale prostriedok, ako nastúpiť na cestu pokánia, ktorá nás vedie ku Kristovi, aby sme poznali aj seba a boli bližšie k ľuďom.

**Odsúdení sú v podstatne inej situácii ako vy sám, čo prirodzene vytvára istú bariéru. Ako sa im dokážete priblížiť?*

Moje priblíženie sa k nim spočíva práve v tom, že som s nimi pravidelne v kontakte. Že katolícku duchovnú službu, ktorú vykonávam sviatostným aj nesviatostným spôsobom, ponúkam na báze dobrovoľnosti ako duchovné sprevádzanie jednotlivca, konkrétneho človeka, ktorý potrebuje pomoc. Preto sa duchovný musí skloniť ako dobrý pastier, aby pomohol jednotlivcovi pochopiť seba samého, aby sám začal hľadať svoju životnú cestu a popritom ukazovať na Krista, ktorý je cestou. Niekedy, keď vstúpim do väznice, kladiem si otázku: „Prečo oni a nie ja?“ Všetci máme možnosť pochybiť. Všetci. Takým či onakým spôsobom sme pochybili. A pokrytectvo spôsobuje, že nemyslíme na možnosť zmeny života, lebo málo dôverujeme v nápravu, v opätovné zaradenie do spoločnosti. No takto zabúdame, že všetci sme hriešnikmi a často aj väzňami bez toho, aby sme si to uvedomovali.

...Gabriel Dzvoňár...

vyštudoval na Gréckokatolíckej teologickej fakulte v Prešove.

Kňazom sa rozhodol byť už na strednej škole. Svoje osobné hriechy a ľudskú slabosť však považoval za prekážku, až kým nepochopil sv. Písmo, konkrétne príbeh, ako Ježiš znova povolal apoštola Petra. Po Petrovom zapretí sa ho Spasiteľ trikrát pýta, či ho má naozaj rád a Peter odpovedá: „Pane ty vieš všetko, ty vieš, že ťa milujem.“ (Jn. 21,17)

Pôsobil na Ukrajine – v Podkarpatskej Rusi v mestečku Perečín, kde bolo veľa práce so stavbou fary, chrámov v okolitých dedinkách, ale nestal sa stavbárom, pretože dôležitejšie bolo budovať farnosť ako duchovný chrám z ľudských srdc. Od roku 2006 pôsobí ako väzenský kaplán v Zbore väzenskej a justičnej stráže. V Personálnej farnosti sv. Maximilána M. Kolbeho Hrnčiarovce nad Parnou pokračuje v misijnom duchu podľa Kristových slov: „lekára nepotrebujú zdraví, ale chorí“, alebo: „neprišiel som volať spravodlivých, ale hriešnikov“.

**Existujú nejaké univerzálne kľúče, ktorými si otvárate cestu do duší väzňov, alebo na každého platí čosi iné?*

Podľa môjho názoru je cestou do duše človeka individuálny prístup, rešpekt voči jeho osobnosti a, samozrejme, akcent dávam na ich slobodné rozhodnutie, či sa rozhodnú nastúpiť na duchovnú cestu s Kristom, ktorá je plná dobrodružstiev, kde nás Boh vychováva, a preto vyžaduje odvahu a oddanosť. Téma slobody je v tomto prostredí veľmi citlivá, aj keď sú odsúdení a obmedzení na slobode, predsa majú duchovnú slobodu v rozhodnutiach, ako zmeniť svoj život. Pozývam ich, aby túto slobodu duše využili a stali sa priateľmi Krista, ktorý má moc oslobodiť nás od hriechu.

**Pri svojej práci sa stretávate aj s ťažkými zločincami: s ľuďmi, ktorí si odpykávajú trest za vraždu, týranie, pedofíliu. Čo je na ich sprevádzaní najťažšie?*

Najťažšie je prijať reálny fakt, že nie každý sa chce zmeniť. Najvyššiu pravdepodobnosť zmeny vidím u tých, ktorí majú milujúce rodiny, ale šancu na osobnú zmenu majú aj ostatní. Tu je potrebné podotknúť, že existuje istá časť odsúdených, u ktorých nepredpokladám duchovnú otvorenosť, pretože kriminalitu živia v sebe a berú ju ako svoj životný štýl. Preto v práci s odsúdenými pracujú aj ústavní psychológovia, pedagógovia a ostatný personál ústavu. Súčasťou mojich rozhovorov s odsúdenými je často problém viny a hriechu. Je potrebné, aby si človek vo väzení priznal svoju chybu. Aj svedomie človeka, ktorý neprijíma svoj hriech, sa z pocitu viny prirodzene potrebuje duchovne vyliečiť. Tu často prichádza k falošnej liečbe, keď si odsúdený nahovára, že je nevinný. Že chybu spravil sudca, prokurátor, obhajca, hocikto, len nie on. Problémom je, že jednotliviec nevie, ako spracovať svoj hriech, nevie, komu ho posunúť. Samoliečba bez kňaza vedie k potieraniu svojej viny, ktorú potom zvalí na systém alebo iných ľudí. A tu je priestor pre väzenského kaplána, aby predstavil Ježiša Krista, milosrdného lekára duše i tela. Avšak pri duchovnom uzdravení je dôležité, aby odsúdený uznal, že existuje aj obeť jeho činu. Často sa tu stretávam s ľuďmi, ktorí hovoria len o svojom utrpení, pričom zabúdajú, že v prvom rade ublížili oni. Tu je veľmi dôležité, aby vedeli prijať za svoj čin zodpovednosť.

**Spomínam si na scénu z filmu Misia, kde kňaz komunikuje s mužom, ktorý zabil brata. Ten sebou opovrhuje a túži zomrieť, odmieta predstavu prijatia Božej lásky. Ako je vôbec možné človeka v podobnej situácii o čomsi takom presvedčiť? Ak človek prijal svoju vinu a cíti sa nehodný Božej lásky, nemožno ho presvedčiť slovami. Tam nastupuje už osobný vzťah kňaza ku kajúcnikovi, prijať ho takého aký je, bez odsudzovania, pretože tak s nami zaobchádza nebeský Otec.*
**Predstavujem si, že to občas musí byť náročné aj pre vás ako pre kňaza. Prijatť, že i tento ťažký zločinec sediaci pred vami si zaslúži Božiu - ba dokonca ľudskú - lásku. S čím ako väzenský kňaz najviac zápasíte?*

Áno, priznávam, že v duchu občas frflem na svojich veriacich. Očakávam, že už začnú prejavovať svoje obrátenie v medziľudských vzťahoch, v prejave liturgickej nábožnosti. Asi chcem vidieť duchovné ovocie priskoro. Učí ma to trpezlivosti, lebo aj semienko zasiate do zeme potrebuje čas, aby klíčilo, rástlo, dalo kvet a až potom príde ovocie. V tomto procese som niekedy v úlohe robotníka, ktorý ešte len ťahá brázdú a skypruje zem, aby rozsievateľ, Kristus, mohol sám konať v ľudských srdciach. V prvom rade aj ja sám potrebujem obrátenie a pripraviť pôdu svojho srdca, lebo Božiu lásku naplno pochopíme až vo večnosti.

**Vo väčšej miere ako iní kňazi sa stretávate s témou zla a bolesti, čo musí byť náročné na zachovanie si viery v Boha ako lásku. Čo vám pomáha?*

Stretávam sa tu s mnohými ťažkými osudmi. Zlo sa tu pretaví do reality, netrpia len samotné obeť trestných činov. Trpia aj rodiny odsúdených, manželky a deti, ktoré vyrastajú bez prítomnosti otca a na začiatku stojí sám sebou oklamaný človek, ktorý si povedal: len si trochu pomôžem, len raz spácham trestný čin. Zámerna poradia hodnôt spôsobí konkrétne zlo, čo ma utvrdzuje v tom, že Boh musí byť na prvom mieste v každej situácii.

**Raz som počula výrok kňaza, ktorý celý život intenzívne pracoval s trpiacimi, najmä deťmi. Vyhlásil, že doteraz sa mu*

nepodarilo prijať fakt, že Boh na niektorých ľuďoch dopúšťa také nesmierne utrpenie. Ako sa s tým darí vyrovnávať vám?

Priznám sa, že utrpenie považujem za tajomstvo, v utrpení sa človek očisťuje, ale naplno to nechápem ani ja. Myslím však na Ježiša Krista, ktorý je Boží syn, a predsa sa nevyhol utrpeniu, ale dal mu nový zmysel. Preto skutočným nešťastím je trápiť sa bez jednoty s Kristom.

**Sú príbehy, ktoré vo vás zostávajú ako otvorené rany?*

Poznám príbehy ľudí, ktoré sú z ľudského uhla pohľadu neriešiteľné. Muž je zavretý, manželka opustila deti a odišla, k tomu ešte exekúcie na krku a zdravotné problémy. Aj keď spolupracujeme s diecéznou charitou, predsa je to dosť veľký súbor problémov na jedného človeka. Snažím sa preto v týchto situáciách napodobňovať milosrdného samaritána, ktorý hojí rany, tým že vypočujem a motivujem človeka do budúcnosti. Je dôležité ustať psychický tlak prežívaný vo väzení, a v tom pomáha jedine modlitba, sviatostný život a práca.

**Čo vás práca väzenského kňaza naučila o človeku?*

Ľudské srdce sa v priebehu dejín nemení, túži po Bohu a po jeho atribútoch, ako je láska, spravodlivosť, večné šťastie. Učím sa nesúdiť a neodsudzovať, pretože Duch Svätý vanie kde chce a mení aj tvrdých hriešnikov, okolnosti, spôsob a čas si určuje sám, ja som len nástroj v jeho rukách.

**A čo vás naučila o vás samotnom? Sú pre vás väzni zrkadlom?*

Veriaci sú pre kňaza vždy zrkadlom. Keď vidím ich zvláštnosti v správaní, rôzne motivácie, pýtam sa sám seba, či som iný. Či sa nesprávam voči Bohu podobne aj ja sám. Pracujem s mužmi, ktorí sú priami, často si nedávajú servítku pred ústa, úctu a rešpekt si musím vybojovať vlastným charakterným správaním. V tomto prostredí nemožno oddeliť kresťanskú náuku od vlastného správania a zmýšľania. Nízku autentickosť osoby títo ľudia veľmi rýchlo prečítajú. A to sa mi v tejto práci veľmi páči.

**Keď sa vrátim k úvodnej otázke: boli ste u väzňov svedkami aj nejakých skutočne silných príbehov kajúcnosti?*

Do kaplnky sa prišiel pozrieť muž. Keď ma videl, rozmýšľal, či nie som náhodou preoblečený policajt, ktorý ich chce skúmať. Postupom času, keďže sa chodil modliť pravidelne, sme sa spoznali. Bol pracovitý, dôsledný a začal byť aj zbožný. Ustanovil som ho za kostolníka, lebo vyvíjal aj duchovné aktivity a stmeloval spoločenstvo v kaplnke. Raz nám vydal svedectvo. Povedal, že na slobode veľa pracoval a aby vládol, začal brať drogy. Postupne stratil rodinu, prácu, zničil si zdravie. Vyhlásil o sebe, že je lepšie obrátiť sa k Bohu neskôr, ako nikdy. Krátko nato mu zlyhalo srdce, ale prežil. Stal sa čakaťom transplantácie, ktorej sa nedočkal, zomrel už na slobode. My všetci potrebujeme duchovnú transplantáciu srdca, akúsi vnútornú premenu, ku ktorej nás pozýva sám Boh.

***Iveta Grznárová**

Pôst 2018

...

***hľadím že február hladí riekou hmlistou rukou
na sviatok zaľúbených znie: na prach sa obrátiš
lásku živí popol keď v nej život ohne sfúkol
vták z brehu čistí perie – vzlietne – nechá mi tu tíš***

***Radoslav Matejov**

PROGRAMOVÁ PONUKA CENTRA SALVATOR FEBRUÁR 2018 – JÚL 2018

Centrum Salvator
duchovné aktivity,
konferencie a ubytovanie
Jakubovo námestie 4 - 5
811 09 Bratislava
+421 907 274 723
duchovneaktivity@centrumsalvator.sk

Praktický duchovný život – spiritualita vo všednom dni Modlitbové utorok s Majstrom Eckhartom

– Postava, mystika a poučenia Majstra Eckharta.
– TERMÍNY (vždy od 17.15 do 18.30): 20. február; 13. marec; 10. apríl; 24. apríl; 22. máj; 5. jún; 19. jún

Modlitba za povolanie

– Modliť sa za svoje povolanie, alebo za povolanie blízkeho človeka, alebo niekoho, kto je nám nejakým spôsobom zverený.

– TERMÍNY (každý druhý pondelok v mesiaci o 19.00 svätá omša a po nej polhodinová adorácia): 12. február; 12. marec; 9. apríl; 7. máj; 11. jún

Cyklus jednodňových duchovných obnov – Škola mníšskych otcov a Žalmy ako modlitbový poklad

– Otcovia púšte odchádzajú do otvoreného geografického priestoru, aby žili novým životom. Na púšti vzniká nový svet. Aj my odchádzame do „púšte“, aby sme v sebe znovu objavili priestor, kde sa stretávame so svojím pravým „Ja“. Jedným z prostriedkov k stretnutiu sú žalmy, ktoré sa môžu dotýkať strachu, úzkosti, radosti i vďačnosti. Budú nás vovádzať k osobnému postaveniu sa pred Boha. Pravidelné mesačné duchovné obnovy na seba dynamicky nadväzujú, účasť však nie je záväzná a je možné vybrať si ktorúkoľvek časť duchovnej obnovy. Obnova prebieha vždy v tichu.

– TERMÍNY (vždy od 9.30 do 19.00): **Púšť a môj svet – Ako sa stíšiť** – 10. február; 24. marec; 14. apríl; 5. máj; 9. jún

– CENA: 13 eur/deň (celodenné občerstvenie, obed a večera)

Spytovanie svedomia – EXAMEN

– Examen patrí k ignáciánskej modlitbe. Má nám pomôcť nájsť Boha v našom živote. Spočíva v skúmaní prežitého dňa a hľadani znakov Božej prítomnosti. To si vyžaduje cvičenie pozornosti, trpezlivosti, ochotu učiť sa hľadať. V modlitbe examenu sa učíme vždy s väčšou milujúcou pozornosťou pozeráť na dianie svojho dňa.

– TERMÍN: 15. marec – 18. marec

– CENA: 25 eur/deň (ubytovanie + strava) 75 eur/3 dni + mestská daň 1,70 eur/deň

Duchovná obnova s otcom Jozefom Maretom – pokračovanie – Zbav nás zlého

– Gréckokatolícky kňaz o. Jozef Maretta má skúsenosť exorcistu. Ľudia sa na neho obracajú keď potrebujú pomoc, keď majú smútok, ťažkosť, mnohokrát v srdci horkosť. Hovorí, že im ponúka kristocentrickú terapiu, čo znamená, že nie on pomáha, ale iba sprostredkúva víťazstvo Ježiša Krista, ktorý priniesol spásu, radosť a pokoj.

– TERMÍN: 25. máj – 27. máj

– CENA: 25 eur/deň (ubytovanie + strava) 50 eur/2 dni + mestská daň 1,70 eur/deň + poplatok pre exercitátora 20 eur

Doprevádzané exercície podľa svätého Ignáca

– Exercície – duchovné cvičenia otvárajú priestor a čas pre duchovný rast človeka a hlbší osobný vzťah s Bohom. V centre stojí stretnutie so životom Ježiša Krista, prostredníctvom ktorého sa exercitanti dostávajú do posvätného tajomstva vlastného bytia. Stretnutie umožňuje cestu k uzdraveniu.

Exercície trvajú od 3 do 30 dní, sú sprevádzané osobou, ktorá sa dobre vyzná v dynamike exercičného procesu. Základnými elementmi sú ticho, modlitba, meditácia, rozjímanie zo svätého písma, účasť na svätej omši, sprevádzajúce rozhovory a ochota vydať sa na cestu vnútorného procesu.

– TERMÍNY: pôstny 25. február – 4. marec
letný 1. júl – 8. júl

– CENA: 25 eur/deň (ubytovanie + strava) + mestská daň 1,70 eur/deň

Túžba po tichu - volanie Boha

– Centrum Salvator ponúka aj priestory pre jednotlivcov či skupiny, ktoré hľadajú ticho, pokoj, čas pre modlitbu na jeden alebo viac dní. Tí, ktorí o to vopred požiadajú, sú duchovne sprevádzaní.

– CENA: 15 eur/deň - ubytovanie
10 eur/deň - strava

Môj príbeh

Milí čitatelia, nasledujúci príbeh vznikol v kontakte s Centrom Salvator. O svoj príbeh sa rozhodlo podeliť viaceró ľudí a uverejňujeme ich postupne.

Celkovo čas, odkedy som prvýkrát vstúpila do Centra Salvator (cca 3 roky), je z dnešného pohľadu taký až zázračný, prekvapivý, a keď sa na to pozriem spätne, tak sa musím usmievať. Zaujímavé je, že som prišla so strachom v srdci, obavami, úzkosťou a hľadala som pomoc. Vnímala som, že ma Pán Boh povzbudzuje, že mám prejaviť aj ja aktivitu, len som netušila ako... A tak som skúšala kadečo, stretká, prednášky... Človek príde s prosbou o pomoc a čaká, že sa mu vyrieši problém. A s čím som odišla z posledných duchovných cvičení? S obrovskou vďačnosťou a radosťou v srdci! Problém viacmenej nevyriešený, ale ten pokoj v duši na nezaplatenie!!! Silno ma oslovilo Pánovo odporúčanie: *najprv hľadajte Božie kráľovstvo a všetko ostatné vám bude pridané* – považujem za obrovskú milosť, že som to mohla tak uvidieť a pocítiť!

Nikto neveril, že by som zvládla meditácie, a soboty v Centre Salvator znamenajú celodenné meditácie, no predsa mi to prišlo prirodzené, nenútené a naposledy som sa vyslovene tešila. A navyše: napriek tomu, že som nikoho nepoznala a trávili sme čas v tichu, rozvinuli sa pekné vzťahy aj rozhovory. To ma presvedča, že Pán Boh ma pozná, moje túžby a potreby a postaral sa, aby táto samota priniesla nový rozmer vzťahov – úžasné!

Sestru Graciu mi doslova sám Pán Boh poslal do cesty, a som za to vďačná! Veľmi veľa robí jej osobnosť a prístup, aj to, ako si ju Pán Boh vedie, aby vedela viesť nás. Veľmi oceňujem ten pocit slobody, v ktorej sa to celé deje. Naozaj nemám rada príkazy. Sestra Gracia nám dáva odporúčania, ale v zásade nič nemusím: všetko je v osobnej slobode s pozhnaním Pána. **ĎAKUJEM!**

*Mirka